

Εὐλαλίας τῆς ἐν Βαρκελώνῃ τῆς Ἰσπανίας

ἧς ἡ μνήμη τῇ 22ᾳ Αὐγούστου.

ΤΡΙΤΟΣ αἰώνας μετὰ Χριστόν. Βρισκόμαστε στήν Ἰβηρική Χερσόνησο πού στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ἀναφέρεται μέ τό ὄνομα ΣΠΑΝΙΑ. Στήν περιοχή τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Ἰσπανίας, τήν Καταλωνία καί μάλιστα στήν πόλη τῆς Βαρκελώνης, εἶδε τό φῶς ἡ μελλοντική προστάτις καί πολιοῦχος τῆς σημερινῆς μεγαλούπολης. Ἡ Εὐλαλία εἶναι παιδί χριστιανικῆς, εὐσεβοῦς οἰκογένειας. Ἡ ἀνατροφή της γίνεται «ἐν νοθεσίᾳ καί παιδείᾳ Κυρίου». Ὁ νεοφυτευμένος παράδεισος στήν ἰσπανική γῇ, ἡ Ἰσπανική δηλαδή Ἐκκλησία, ἀποκτᾷ ἓνα σπάνιας φυσικῆς καί πνευματικῆς ὁμορφιάς ἄνθος πού φτάνει ἤδη τά δώδεκά του χρόνια: τήν Εὐλαλία.

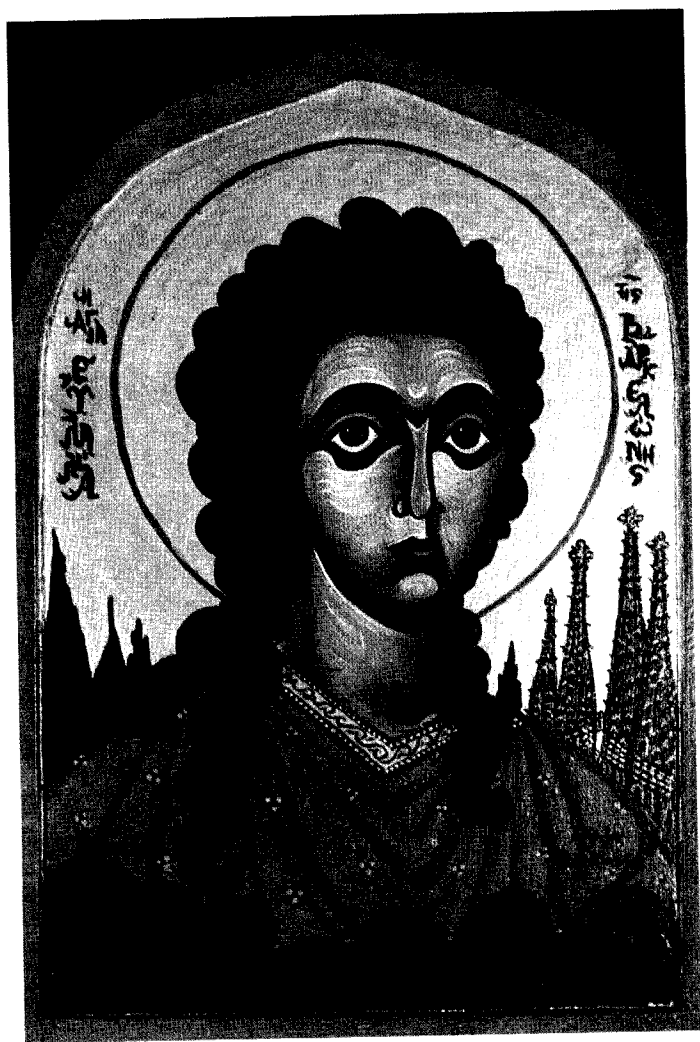
Στήν ἀπέραντη Ρωμαϊκή αὐτοκρατορία βασίλευαν οἱ συναιτοκράτορες Διοκλητιανός καί Μαξιμιανός, οἱ ὁποῖοι κήρυξαν διωγμό κατά τῶν χριστιανῶν σ' ὅλη τήν ἀχανή ἐπικράτειά τους. Οἱ διαταγές ἦταν ἀσπληγῆς. Τό αἷμα τῶν μαρτύρων κάλυψε σάν πορφύρος βασιλικός μανδύας τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ δηλαδή τήν Ἐκκλησία. Ὁ αἱμοχαρῆς ἀπεσταλμένος τῶν τυράννων Δακιανός, ἔφτασε στήν Ἰσπανία γιά νά ἐφαρμόσει ἐκεῖ τά διατάγματα τοῦ μεγάλου διωγμοῦ, ὥστε νά τελειώνει πιά αὐτό τό ἐνοχλητικό ζιζάνιο τῆς παντοδύναμης καί θεοποιημένης Ρώμης.

Ὅλοι φοβοῦνταν, πολλοί κρύβονταν γιά νά μή δώσουν στόχο, μήπως δέν ἀντέξουν στόν πειρασμό.

Ὅμως μιὰ τρυφερή παιδική σχεδόν καρδιά ἀγαλλόταν καί ἔχαιρε μέ θεία ἐσωτερική χαρά. Ἦταν τό κορίτσι τῆς Βαρκελώνης, ἡ Εὐλαλία, πού σκιοτοῦσε ἀπό ἀγάπη γιά τό Χριστό. Ἦθελε νά διαλαλήσει παντοῦ τόν ἐρχομό Του.

Ἀποφάσισε καί ἔφυγε μυστικά ἀπό τήν πατρική στέγη. Ἀκολούθησε τίς ἐπιθυμίες τῆς ἀγνῆς τῆς ψυχῆς καί ἔτρεξε πρός τή συνάντηση τοῦ Νυμφίου. Στό δικαστήριο ἐμφανίστηκε μέ θάρρος μπροστά στόν Δακιανό. Τό θάρρος τῆς ἐκούσιας ὁμολογίας τῆς ἄφησε ἐκπληκτο στήν ἀρχή τόν ἄρχοντα. Ἐπειτα παρατήρησε πώς εἶχε μπροστά του ἓνα μικρό παιδί καί νόμισε πώς εἶναι ἀρκετή μιὰ μικρή τιμωρία γιά νά τό ἐπαναφέρει στά συγκαλά του. Διέταξε λοιπόν τοὺς στρατιῶτες του νά παραλάβουν τήν Εὐλαλία καί περιφέροντάς την πάνω στοὺς ὤμους τους, μέσα στοὺς πολυσύχναστους δρόμους τῆς Βαρκελώνης, νά τήν μαστιγώνουν. Ἔτσι γελοιοποιώντας τήν μικρή χριστιανή, ὁ Δακιανός ἦταν σίγουρος ὅτι θά τήν ἔκανε νά ἀλλάξει μυαλά. Ὅμως συνέβη τό ἀκριβῶς ἀντίθετο. Χωρίς νά νιώθει τήν παραμικρή ντροπή, ἀντιθέτως ὑπερήφανη πού ἔπασχε γιά τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἡ Εὐλαλία ἔλαμπε ἀπό ὑπερκόσμιο φῶς πού τήν περιέβαλλε ὁλόγυρα καί ἔκανε τοὺς πεζοὺς πού τήν ἔβλεπαν νά θαυμάζουν τή δύναμη καί τήν ἐπιμονή στήν πίστι πού ὁ Κύριος τῆς χάριζε. Ἡ ἐξευτελιστική πορεία γιά τοὺς ἀπίστοις ἔγινε θρίαμβος νίκης τοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς Εὐλαλίας καί πολλῶν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς ἀνοῖξαν σό φῶς καί ἐπίστευσαν καί προσετέθηκαν στήν Ἐκκλησία τῆς Ἰσπανίας.

Τότε ὁ θηριώδης Δακιανός διατάζει νά ἀπαλλάξουν τήν παιδομάρτυρα ἀπό ὅλα τῆς τὰ ἐνδύματα, νά τή δέσουν σέ πάσσαλο καί νά τῆς ξεσκίζουν τίς σάρκες μέ σιδερένια πηρούνια. Μετά ἀπό αὐτό τό βασανιστήριο ἀναψαν δαυλοὺς ἀπό στουπὶ βρεγμένο σέ εὐφλεκτο ὑγρὸ καί ἄρχισαν νά τήν κατακαίουν.

Κρύπτη ἁγίας Εὐλαλίας (λάρναξ τιμίου λειψάνου αὐτῆς).

Ἡ μάρτυς τῆς Βαρκελώνης χαμογελοῦσε συγκαταβατικά καὶ κοροΐδευε τοὺς δημίους τῆς γιὰ τὴν ἀνημποριά τους νὰ τῇ μεταπείσουν ἢ, καλύτερα, γιὰ τὴν ἀνοησία καὶ τὴν τύφλωση αὐτῶν πού τὰ ἔβαζαν μέ τῇ δύναμει τοῦ Ἐνδυναμοῦντος τό ἀδύναμο δωδεκάχρονο κορίτσι.

Τό ἐπόμενο στάδιο, μετά τὴν ἀποτυχία ὅλων τῶν προηγουμένων, ἦταν νὰ ρίξουν τό παιδί σέ λάκκο μέ ἄσβεστο στὴν ὁποία πρόσθεσαν ζεματιστό λάδι καὶ λυωμένο μολύβι. Ὁ Κύριος ὅμως, ὅπως τότε μέ τοὺς τρεῖς παῖδας ἐν καμίνῳ, δρόσιζε τὴν Εὐλαλία καὶ τὴν ἔκανε νὰ ξεχνᾷ τοὺς πόνους τοῦ σώματος καὶ νὰ χαίρεται ἐν τοῖς παθήμασι.

Τότε, ἀφοῦ εἶδαν καὶ ἀποεῖδαν οἱ δήμοι, ἔδεσαν τὴν Εὐλαλία σ' ἓνα σταυρό. Ἄγγελοι κατέβηκαν νὰ παραλάβουν τότε τὴ γενναία παιδική ψυχὴ τῆς παρθένου τῆς

Βαρκελώνης. Οἱ πιστοὶ ποῦ παρίσταντο στήν ἔξοδό της εἶδαν τήν ψυχή της ὑπό μορφήν λευκοῦ περιστεριοῦ νά ἀνεβαίνει μέσα σέ φωτεινή δόξα πρός τά οὐράνια. Τό σῶμα τῆς ἁγίας Εὐλαλίας τιμήθηκε εὐθύς ἀμέσως ἀπό τοὺς συμπολίτες της ἀλλά καί ἀπό ὅλους τοὺς Καταλανοὺς, τοὺς Ἰσπανοὺς καί τήν Ἐκκλησία τοῦ Νότου τῆς Γαλλίας. Σήμερα ἡ πολιοῦχος καί προστάτις τῆς ὁμορφῆς Βαρκελώνης, ἀναπαύεται σέ μαρμάρινη λάρνακα στόν ρωμαιοκαθολικό καθεδρικό ναό τῆς Πόλεως. Πολλοὶ ὀρθόδοξοι πιστοὶ τουρίστες δέν ξεχνοῦν νά προσκυνήσουν καί νά ζητήσουν τή βοήθεια τῆς ἰσπανῆς πρωτομάρτυρος. Καί ἐμεῖς, ὅλη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ποῦ δέν ἄλλαξε τίποτε ἀπ' ὅσα οἱ Ἀπόστολοι παρέδωσαν καί οἱ Πατέρες ἐδίδαξαν δεόμεθα: Ἁγία πρωτομάρτυς τῆς Χερσονήσου τῶν Ἰβήρων, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, δι' ὃν ἔπαθες, ὅπως ἐπαναφέρῃ στοὺς Κόλπους τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γηραιᾶς ἡμῶν Ἠπείρου Εὐρώπης. Ἀμήν.

Μεγαλυνάριον

Χαίροις Βαρκελώνης ἡ λαμπηδών
 Νύμφη τοῦ Κυρίου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἰσπανῶν
 αἵμασιν οἰκείοις
 τήν χλαῖναν βεβαμμένη,
 ὦ Εὐλαλία μάρτυς, Παρθένε Πάνσεμνε.